

LBRIS

We know
books

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ALEXANDRESCU, PUIU

ÎN LUMEA CELOR RĂI / Puiu Alexandrescu. - București :

Paul Editions, 2022-

ISBN 978-606-9703-72-4

821.135.1

94

PUIU ALEXANDRESCU

ÎN LUMEA CELOR RĂI

Redactare: *Nicoleta Monoran*
Tehnoredactare: *Paul Editions*
Coperta: *Lucian Enache*

Paul Editions

Casa Presei Libere, nr. 1, Corp C, Sector 1, București

www.pauleditions.ro

e-mail: pauleditions@gmail.com, office@pauleditions.ro,

vanzari@pauleditions.ro, nicoleta.petcu@pauleditions.ro,

mihaela.enache@pauleditions.ro

tel: 0730.660.427; 0731.884.583

Tipar: ARTPRINT

E-mail: office@artprint.ro

Paul Editions

Către cititori	5
Amintiri din vremuri îndepărtate	13
Omorârea lui Nicolae Ciontescu	35
Asasinarea bancherului Toma Volo	41
Omorul soților Lespezianu	49
Tâlharirea și omorul de la Băneasa	57
Clasificarea hoților	61
Hoții de „Bună dimineața”	
Sergentul Ion Ionescu	63
Cristache Popescu	68
Bijuteriile d-nei Lăzărescu	88
Hoții de buzunare	
Nae Ionescu zis Turbatu	97
Crima din strada Carol Davila	100
Zdrelea, Mărunțelu & C-nia	113
Servitorii hoți	
Furtul de la d-nul Antimescu	155
Furtul de la d-nul Iulian	160
Furtul de la D-na Missiri	162
Furtul din strada Armenească și furtul de la d-na Sobre	165
Furtul de la Lilly	168
Furtul de la Zerlendi	171
Hoții din trenuri	173
Hoți și escroci originali	
Leon Mendelovici	185
Marcel Rosenthal și Ion Marin	187

Nicolae Mumuianu	190
„Inspectorul comunal”	193
Spiridon Georgescu și Filip Etinger	195
Nicolae Trantomir	200
Cicerone Oprescu	203
Iancu Goldenberg	209
Zoniade	211
Florică Dumitrescu	213
Iancu Solomon	216
Iosif Awedikowici	218
Heinrich Pomerantz	223
Vasile Botez	225
Haralambie Cătuneanu	230
Falsificatorii de monede și bancnote	233
Falsificatorul Ion Socaciu	237
Banda de falsificatori de la Cârtojeni	242
Falsificatorii din strada Vulturului	247
Erorile judiciare	
Tălharia de la Bragadiru	251
Crima din strada Foișorului	262
Crima din strada Senatului	276

AMINTIRI DIN VREMURI ÎNDEPĂRTATE

Ciudate sunt unele coincidențe.

Tatăl tatălui meu, Oprea Alexandrescu, era căpitan de poteră. El a murit într-o pădure din județul Dolj, ucis de o bandă de hoți, în căutarea căreia plecase cu poterașii.

Tatăl meu de asemenea a avut o moarte curioasă. Casier al poștelor, care pe atunci nu erau ale Statului, ci întreprinderi particulare, el avea o situație relativ bună, căci, afară de salariu, poseda și o însemnată avere personală.

O mare nenorocire era însă rezervată sfârșitului vieții sale. Unul dintre cei mai buni prieteni ai săi, B., pe atunci director al poștelor, îi luă cu împrumut 30.000 lei și nu-i mai plăti niciodată, înșelat astfel, de un om pe care-l crezuse atât de cinstit încât nu se gândise să-i ceară chitanță, și văzându-se deodată ruinat, tatăl meu suferi amar. El muri încă tânăr, grație acestei lovituri mișlești, ce i-o dăduse prietenul.

Eu nu mă așteptam niciodată, că, din neamul Alexandreștilor, va rămâne unul pentru a descoperi și a trimite judecății pe făcătorii de rău.

Abia astăzi, după douăzeci și cinci de ani de activitate în poliție, după ce am împins în ocne atâția tâlhari de felul celor care l-au omorât pe Oprea Alexandrescu și după ce am umplut închisorile cu mii de pungași și escroci în felul aceluia care a pricinuit moartea tatălui meu, îmi dau seama de curioasa realitate.

O fi fost aceasta voința destinului?...

Misterioasă voință...

Deunăzi chiar, întâlnind un vechi coleg de școală, el îmi zise:

Parcă scris a fost, ca dintre noi toți, tovarășii de bancă, de odinioară, tu singur să-ți faci din poliție o carieră.

Și fostul meu camarad avea dreptate.

În 1876, când am dat bacalaureatul, eram împreună cu d-nii Take Ionescu, Barbu Păltineanu, Rubin, Constantin Bacalbașa, d-rul Erdreich, Mavrodi, etc.

Unii dintre colegii mei au ajuns mari oameni de Stat, alții politicieni de marcă, alții ziariști de frunte, alții fala oștirii noastre, alții medici, alții magistrați.

Destinul a voit se vede, ca singur eu să rămân în poliție!

Unii vor zice că aceasta a fost poate îndeletnicirea cea mai potrivită cu temperamentul meu, cu felul meu de a fi.

Îmi aduc totuși aminte de o vreme când manifestam cu totul altfel de aptitudini.

Așa, pe vremea când învățam în liceul Sf. Sava.

Câștigam la început trei galbeni cu meditațiile, și eram cunoscut în multe familii ca un pedagog excelent.

Primul meu elev era un idiot cum nu mi-au mai dat ochii să văd. Nu știa nici să vorbească, nici chiar lucrurile cele mai simple. Ca să-i spun carte, masă, pahar, lingură, mătură, nu era de ajuns; trebuia să-l iau de mână și să-i arăt aceste obiecte, pentru a-l face să înțeleagă despre ce era vorba.

Totuși el ajunsese în cele din urmă un elev destoinic și mai apoi un bărbat de ispravă.

Elevii mei!...

Îmi aduc aminte dintre ei pe d. Leopold Niculescu, astăzi directorul serviciului în ministerul de Interne; apoi pe d-nii Deșliu, Milcoveanu, Alexianu, prof. Arghirescu, maior Radu Torocanu cu frații săi inginerii Toroceni, maior Constantin Tulea, căpitan Carol Tulea, căpitan Vasile Rudeanu, căpitan Savopol, și încă mulți, mulți.

Care dintre ei ar fi putut crede, că bunul lor profesor va ajunge peste câțiva ani polițist și că-și va sacrifica întreaga sa viață acestei cariere, atât de disprețuită în acele vremuri?

Eu însumi n-aș fi prezis astfel viitorul meu.

Eu m-am înscris în Universitate, la facultatea juridică, chiar în 1876, adică imediat după ce mi-am luat bacalaureatul, și nu visam deloc pe atunci că cei mai frumoși ani ai vieții, întreaga

mea tinerețe, o voi întrebuința la o continuă și ostentivă goană după indivizi primejdioși societății.

De aceea zic iarăși: A fost voința destinului la mijloc?...

Alții vor susține că datorăm totul întâmplării adică unei cauze tot atât de misterioasă ca și destinul.

Fie și așa.

*

Poliția a fost pentru mine un sport de care m-am pasionat foarte repede, pot zice chiar că în chip tot așa de miraculos ca și fecioarele din basme, care se îndrăgostesc imediat și pentru totdeauna de trimisul ursitei.

După înscrierea mea în Universitate am căpătat o slujbă la calea ferată București-Giurgiu, unde am stat până în 1878, când am fost trimis ca șef de birou și ajutor al polițaiului la Cernavodă, odată cu primii slujbași români numiți în Dobrogea.

Noi am luat pe seamă autoritățile de la ruși, iar după trei zile a sosit acolo și colonelul Gorjan cu armata.

Amintirile din acea vreme nu mi se vor șterge niciodată.

În timpul războiului, populația românească din Dobrogea îndurase de la turci barbarii și cruzimi nemaiauzite. Bandele de bașibuzuci devastaseră locuințele, siluiseră femeile, jefuiseră trecând peste adevărate movile de cadavre, profanaseră biserici, semănaseră peste tot locul lacrimi și spaimă.

Pe dealul Cernavodei, vama fusese transformată în local de execuție pentru cei osândiți de urgia turcească. După schingiurii și torturi sălbatice, nenorociții care sucombau erau aruncați grămadă, unul peste altul, pe mal, iar de aici prăvăliți în Dunăre.

În biserică am găsit icoanele Maicii Domnului și a Mântuitorului cu ochii găuriți de lăncile turcești.

Sosirea slujbașilor români, după o astfel de epocă, era socotită de populația creștină ca sunetul orei de răzbunare.

Zilnic eram asediați de sute de reclamații. Unul se plângea că i-a fost omorât fratele, altul sora, altul copilul, altul părintele, și fiecare era indignat că ucigașii umblau încă liberi și fără grijă pe străzi.

Noi nu puteam însă face nimic. Legile noastre nu aveau

putere asupra faptelor din vremea când Dobrogea nu era a noastră. Toate crimele turcești trebuiau deci să rămână nepedepsite, după cum au și rămas.

Nu tot așa judecau creștinii băștinași dobrogeni. Ei înduraseră prea mult jugul turcesc. Sângele morților lor striga răzbunarea.

Ceea ce refuzau autoritățile românești, era cerut imperios de spiritul public, care la rândul-i socotea o datorie sfântă de a osândi la moarte pe asasinii cu șalvari și cialmale.

Atentatele și jafurile începură și se țineau lanț.

Pădurile erau împănate de hoți, drumurile erau tot așa de nesigure ca și pe vremea turcilor.

Vă puteți deci închipui cât de neplăcut și mai ales cât de ostenitor era a face poliție într-o astfel de epocă.

Eu nu mai avusesem răgaz să-mi pregătesc examenele, și timpul care se cheltuia cu pagubă mă deznădăjduia. În cele din urmă am demisionat și am revenit la București, hotărât să-mi continui studiile.

Era prin anul 1880.

Degrabă după sosirea mea în Capitală, am obținut prin concurs un post de copist la ministerul de Interne, iar de aici, cu ocazia serbărilor Încoronării, personalul polițienesc fiind neîndestulător, am căpătat de la minister delegația de comisar extraordinar al paradei.

Acesta a fost semnalul intrării mele în poliție, căci parada mi-a dat prilejul să gust din plăcerile vânătoarei de pungași.

Îmi pare că văd încă dimineața zilei de paradă.

Era un timp splendid. Natura însăși îmbrăcase haina ei de sărbătoare, pentru a saluta cea mai mare victorie a neamului românesc: primul rege al României independente.

Aurul razelor de soare sclipea pe culorile naționale ale bandierelor, care fâlfâiau trufașe deasupra zidurilor împodobite cu flori și verdeață.

Eu mă oprisem în mijlocul străzii, mândru oarecum de atribuțiile ce mi se încredințaseră, și priveam distrat imensul public de pe trotuare, care începuseră a fi ocupate odată cu revărsatul zorilor și pe care acum circulația era cu totul imposibilă.

Stăteau om lângă om, nemișcați, înghesuiți ca sardelele.

Foarte surprins am fost, deci, când am văzut un om care făcea excepție.

Era un bărbat înalt, oacheș, corpulent cu o elegantă haină neagră. El își făcea liniștit loc prin mulțime și înainta surzător, asemenea unui amoretzat care se plimbă nestingherit pe o uliță retrasă, pustie.

Privindu-l, eu îmi făceam următoarea socoteală:

— O fi omul ăsta vreun nebun?...

Surâsul său fericit, surâs ce pare a dezmierda un vis frumos, prea nu se potrivește cu frunțile încrețite ale celor împinși în lături și turtiți pentru a-i face loc, și prea contrastează cu figurile înfuriate ale celor striviți de el pe bătăturei.

— Caută el pe cineva? Vreo femeie poate?...

Curiozitatea mă scoase din răbdări, când am văzut că ciudatul necunoscut, după ce se oprise o clipă, în dreptul cofetăriei Capșa, își reîncepu plimbarea înapoi spre bulevard, dar nu exact pe unde venise, ci urmând o linie deosebită.

Până acum el străbătuse mulțimea aproape de marginea trotuarului. Acum el se strecura pe la spatele celor pe dinaintea cărora trecuse.

— Cu siguranță, îmi ziceam eu, ăsta nu poate fi nebun. Are prea mult sânge rece și prea mult calcul în mișcări.

În același moment pașii mei urmară privirilor, și astfel, apropiat de trotuar, am băgat de seamă că misteriosul om nu era singur, ci întovărășit de un copil în jur de șapte ani, palid și subțiratic, care aluneca înaintea lui prin înghesuiață cu o repeziciune și o facilitate de șopârlă unsuroasă. După câțiva pași însă copilul se oprea, aștepta să fie ajuns de impozantul său tovarăș, apoi pleca din nou înainte ca o săgeată, pentru a se opri iarăși după o mică distanță.

Ce înseamnă oare această repeziciune falsă?... O simplă zburdălnicie de copil?...

Un țipăt mă făcu să întrerup observația începută, mai cu seamă că acestui țipăt îi urmară văicăreli și o oarecare învălmășeală.

O d-nă își pierduse portofelul.

Și-l pierduse, ori i-l furase cineva?...

Iată însă alte țipete, văicăreli, și o învălmășeală generală.

Din toate părțile se repeta aceeași nouătare alarmantă: portofele dispărute de prin buzunare. Iar păgubașii toți erau tocmai dintre persoanele pe lângă care trecuseră bărbatul elegant și copilul subțiratic.

Desigur ei erau pungașii. Dar acum ei nu se mai vedeau nicăieri; dispăruseră ca prin minune.

Totuși nu-mi părea cu puțință ca ei să fi putut scăpa atât de lesne din înghesuială. Nu trecuseră totuși nici două minute de când îi văzusem.

Din nou mi-am învățat privirile prin jurul locului unde-l lăsasem pe voluminosul necunoscut, și surprinderea mea nu a fost ușoară când l-am descoperit ghemuit, cu spinarea lângă zidul caselor Greceanu, mai cu seamă că înfățișarea lui suferise o schimbare colosală. Zâmbetul îi dispăruse de pe buze, pleoapele îi atârnavu ostenite, mustața-i cădea bleagă pe lângă colțurile gurii, burta îi scăzuse atât încât aproape nu se mai observa, iar întreaga solemnitate de odinioară a persoanei sale făcuse loc unei umilințe resemnate cu desăvârșire.

Dacă nu-l observam cu atâta atenție la început, nu l-aș mai fi putut recunoaște acum.

Copilul se ghemuise la spatele lui, așa că nu i se vedea decât un umăr.

În urma invitației mele, un subcomisar de poliție îi arestă imediat și-i conduse la secția cea mai apropiată.

Elegantul necunoscut nu era decât Ion Goșman, unul dintre cei mai primejdioși pungași de buzunare, care mi-a și dat mult de lucru mai târziu, iar copilul se numea Ion Mihăescu-Puștiul și era tovarășul lui. Acest copil, a cărui particularitate de a se putea strecura cu înlesnire prin înghesuială, am văzut-o, șterpelea portofele și ceasornice cu o îndemănare și o repeziune fără seamăn.

Dacă, întâmplător, păgubașul simțea la timp operațiunea micului pungaș, nu putea să fugă după el, căci era imediat turtit și călcat pe bătăături de Ion Goșman, care-i sosea păgubașului din față totdeauna la timp.

Făcându-li-se percheziție prin buzunare, s-au găsit asupra lor mai multe portofele și o însemnată sumă de bani.

Prefect de poliție era pe atunci Radu Mihai. El a fost cel

dintâi care a încercat să reorganizeze poliția Capitalei, numind în posturile de subcomisari cincisprezece tineri bacalaureați.

Între cei dintâi numiți am fost și eu.

*

Inspectoratele polițienești nu se înființaseră încă; în loc de inspectori existau comisari de culoare. Dintre acești comisari, majoritatea erau oameni rutinați în profesia lor. Despre secții nu se pomenea pe atunci. Secțiile erau niște subcomisariate de despărțiri.

Eu, ca unul ce eram la începutul carierei mele, cu totul necunoscut în mecanismul poliției, am fost dat la despărțirea a VII-a din Verde, în piața Matache Măcelaru, sub conducerea șefului acelei despărțiri, subcomisarul Gh. N. Epureanu, unul dintre cei mai abili polițiști ce i-au avut Bucureștii, și cum puținii mai pot răsări. Ca șef al meu direct era comisarul Al. Musceleanu, tatăl acelei doamne Măleanu, care mai târziu a fost eroina prea emoționantei drame de adulter, ce a făcut atâta zgomot.

Înainte de a mă prezenta la despărțirea a VII-a, m-am prevăzut cu un formular de procese-verbale, alcătuit de dl. D. Rosetti, fost comisar de culoare, formular pe care eu, împreună cu colegul meu Al. Vuculescu, numit odată cu mine între cei 15 bacalaureați, îl răsfoiam în grădina Episcopiei, învățând pe dinafară modul de a începe redactarea proceselor-verbale.

Socotind apoi că am căpătat cunoștințele preliminare de modul cum trebuia să procedez în vreun caz ce mi s-ar prezenta, m-am înfățișat la biroul d-lui. Epureanu cu întreg curajul poliștului ce deținea cunoștințele necesare atribuțiilor sale.

Aici mi-a fost dat să admir pe subcomisarul Epureanu cum, rezemat pe o canapea de lemn din biroul său, cu mâna la cap, stătea noaptea târziu, dus pe gânduri. În acele momente el medita și făcea să treacă prin închipuirea sa pe toți criminalii și hoții, pe care-i credea că au putut comite crima sau furtul îndrăzneț ce se comisese nu numai în cuprinsul despărțirii sale, ci și în celelalte despărțiri din Capitală.

Faptul străin de despărțirea sa îl considera cu același interes

ca și când ar fi fost el responsabil de nepăsarea celorlalți subcomisari. Curios, îl întrebam mai adesea:

— Ia spune-mi și mie, nene Epurene, cum faci ca să prinzi hoții?...

Iar el cu un zâmbet de încurajare îmi zicea:

— Hoții se prind cu înlesnire dacă ai ajuns a-i cunoaște îndestul și a ști modul de operare al fiecăruia.

Doritor și eu de astfel de vânatuiri, după ce, în puțin timp, am fost trecut ca șef al despărțirii a XX-a, vizitam zilnic localul comisiei de Verde, ocupându-mă cu cercetarea albumurilor cu fotografiile de răufăcători. Studiam cu atenție figurile lor și mi le întipăream foarte repede în memorie, căutând în același timp ca, din convorbirile cu polițiștii vechi, să aflu și să învăț tot ce se putea ști asupra clienților poliției, câte feluri de pungași sunt, cum operează fiecare dintre ei, cum se fură, cum se sparg casele de fier, cum se comit crimele, ce fac criminalii după săvârșirea omorului, etc. etc.

Nopti întregi ascultam uneori povestirile polițiștilor bătrâni, și cu cât știam mai multe lucruri despre lumea celor primejdioși societății, cu atât simțeam nevoia de a pătrunde eu însumi în această lume, pentru a o studia și a o aprecia de aproape, pentru a o pricepe și a o cunoaște în toate amănunțele.

În acest scop făceam cu o nemaipomenită răbdare anchetele. Pungașul arestat și lăsat pe mâna mea vărsa zece rânduri de sudori până să scape de întrebările mele. Dacă el mințea, îl lăsam să mintă, îl încurajam să continue, până se contrazicea singur, până spunea minciuni peste minciuni și intra astfel singur în lațul întins de el însuși.

Câte, câte amintiri din acea vreme!...

Un singur lucru mă nemulțumea pe mine. Eram de aproape două săptămâni în poliție și nu prinsesem încă, eu cu mâna mea, nici un hoț.

Iată însă că într-o zi mi se prezintă ocazia să cunosc în oarecare măsură și această parte a îndeletnicirilor polițienești.

Treceam pe Calea Plevnei, când un pungaș mă opri și-mi spuse:

— D-le subcomisar, vreți să vă dau eu un vânat bun? Poate că-mi veți da și mie un bacșic...

— Ce vânat?...

— Vedeți pe individul acela de colo, înalt și spătos, care merge înainte pe trotuar, vorbind cu niște țărani cu căruțele cu lemne?... El pare a fi vestitul spărgător Gheorghe Căpitănescu. După statură și după mers seamănă a fi el.

*

Numele lui Căpitănescu îmi era cunoscut și faptele lui de asemenea.

O circulară a prefecturii înștiințase comisariatele, că acest Căpitănescu, condamnat pentru furturi prin spargere, spărsese închisoarea din Focșani și evadase.

Dar omul pe care-l vedeam depărtându-se avea o înfățișare destul de impozantă. Bine îmbrăcat, pășind liniștit și cu demnitate, el avea ceva din alurele foștilor militari. Oare era el într-adevăr Căpitănescu?...

Cel ce mi-l arătase, nu mă asigură cu nimic. El avea o simplă bănuială, care la urma urmei putea să fie greșită. Arestarea nu o puteam face înainte de a căpăta certitudinea că nu sunt în eroare asupra persoanei.

Totuși urmăream de la distanță pe cel bănuit, cu speranța că poate el se va întoarce cumva, așa ca să-i pot vedea fața.

Trăsăturile feței rareori ne pot înșela. Ele trădează adevărul, oricât ar căuta cineva să le dea ocazional o altă lumină decât cea firească a lor.

Necunoscutul nu-mi făcu însă serviciul de a-mi arăta fața. El mergea fără ca măcar să întoarcă privirile în jur. Să trec înaintea lui ar fi fost imprudent, căci i-aș fi dat poate de bănuit că-l urmăream și l-aș fi făcut să se gândească la vreun mijloc de scăpare.

Ajuns în dreptul unei case mari, se opri, urcă scările și intră.

La o mică distanță de acolo se afla un sergent de stradă. M-am apropiat de el și l-am întrebat:

— Cunoști pe dl. care a intrat în casa aia, frumoasă?...

— Îl cunosc, îl văd în fiecare zi.

— Locuiește chiar acolo?... Cum îl cheamă?...

— Locuiește în camera care dă la stradă. Fereastra care se

vede în stânga, lângă ușa din stradă, e de la camera lui. Ușa de afară dă într-un antreu îngust. Cum îl cheamă, nu știu.

— Bine. Strecoară-te pe lângă zid și te așează între fereastră și ușă, cu spinarea lipită la perete, așa ca să nu poți fi văzut din casă.

Sergentul făcu întocmai cum îi spusese. În urmă, pășind ca și cum veneam de mai departe, m-am oprit la ușă, am bătut sfios și am așteptat.

După un moment ușa se deschise și individul apără în fața mea. Își aruncase surtucul, rămăsese în jiletcă și fuma o țigară. Ținuta lui era aceea a unui om de bune condiții, dar ea masca imperfect personalitatea declasatului.

Înalt, spătos, cu mustața neagră și groasă, cu fălcile puternice, cu privirile întunecate...

Privirile lui nu înșelau pe nimeni. În ele sclipea întunericul acela aprins și neîndurat, care arată sufletul omului rău, în stare de orice. Apoi umbra lăsată de sprâncenele lui negre și groase peste luminile ochilor, umbra aceea care la unii oameni ascund atât de bine puternica sclipire a ochilor, făcea ca privirile acestui om să amintească îndată uitătura tâlharului prin întuneric.

O examinare grăbită a întregii lui persoane îmi întări astfel bănuiala că mă aflu în fața adevăratului Căpitănescu.

I-am întins mâna prietenește și i-am zis cu tonul cel mai amabil din lume:

— Mă iartă că te deranjez, d-le Căpitănescu, vreau să te rog ceva dacă nu te superi...

El nu bănuia deloc că avea în față un polițist, și cu atât mai puțin scopul vizitei mele. Își închipuia că eram vreo cunoștință uitată, vreun tânăr întâlnit cine știe unde, și-mi răspunse cu dragoste, deschizându-și larg brațele și făcând o ușoară temenea:

— Vai de mine dragă!... Cu cea mai mare plăcere. Ce dorești de la mine?

Nu mă înșelasem.

Era chiar el, Căpitănescu, vestitul Căpitănescu, și aștepta zâmbitor răspunsul meu, umila mea rugămintă.

Ochii mei, deschiși deodată peste măsură, îl priveau batjocoritor.

— Îmbracă-te, i-am spus, și urmează-mă.

El era destul de inteligent ca să vadă numaidecât cursa în care căzuse. Ca orice hoț dibaci, el nu-și pierdu însă prezența de spirit. Încercă deci să mă privească zeffemitor, ca și când ar fi fost vorba de o glumă, și-mi zise:

— Chiar pe mine mă arestați, d-le comisar?... Nu m-ați confundat oare? Sunteți sigur?...

— Nu te-am confundat deloc. Îmbracă-te mai repede și haidem.

— Merg, merg, firește că merg, dacă mă arestați. Pofțiți un moment până în casă.

Eu am început a râde și i-am răspuns:

— Ți-ai pus în gând să scapi?... Fii liniștit din partea asta. Pe ușă nu poți trece, fiindcă sunt eu aici. Pe fereastră iarăși nu poți sări, căci cazi în brațele sergentului, care te așteaptă. Am îngrijit eu de toate. Ia-ți haina acum, că parlamentările sunt zadarnice.

Căpitănescu nu mai avu încotro. El trebuia să capituleze. Peste o jumătate de oră era în fața biroului meu de la secție, unde îmi mărturisi că evadase de la penitenciarul din Focșani și că venise în Capitală cu gândul de a se îmbogăți dintr-o singură lovitură. În acest scop el se introdusese deja în câteva familii avute, făcuse prietenii intime, spionase și era la curent cu starea materială a fiecăruia dintre cunoscuții săi. Câteva zile încă și, într-un moment favorabil, el trebuia să ajungă în stăpânirea conținutului uneia dintre cele mai bine garnisite case de fier din Capitală.

Norocul nu l-a slujit, deși, prin introducerea sa în case bune, prin relațiile sale cu persoane onorabile, el sperase că va fi perfect adăpostit contra bănuielilor poliției.

A doua zi l-am expediat la Focșani, să-și facă osânda.

Seara, contrar obiceiului, mă întorsesem acasă mai devreme și poruncisem servitoarei să-mi facă un ceai, când am auzit în antreu o convorbire curioasă.

— Pe cine căutați?... întrebuse servitoarea.

O voce de bărbat răspunsesse:

— Caut o cameră de închiriat...

Dar vocea aceasta nu avea accentul obișnuit. Ea tresărise